

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.32/2026/5. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2026. június 18. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2026. február 9. napján kihirdetett, 47.B.9/2025/27. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 5 (öt) évre súlyosítja, mellékbüntetésül 4 (négy) évre eltiltja a közügyek gyakorlásától. A szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön.

Megállapítja, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Szombathelyi Törvényszék a 2025. december 8. napjától 2026. február 9. napjáig tartó nyilvános tárgyalássorozat alapján meghozott, és utóbbi napon kihirdetett 47.B.9/2025/27. számú ítéletével Terhelt1 vádlott bűnösségét, emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés) állapította meg ezért a vádlottat 2 év – végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett – időtartamú szabadságvesztésre ítélte azzal, hogy annak utólagos végrehajtása elrendelése esetére a kiszabott szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja pedig a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap.

Rendelkezett a törvényszék az eljárás során lefoglalt bűnrel további sorsáról, illetőleg a büntetőeljárás során felmerült bűnügyi költség vádlott általi viseléséről is.

[2] A fenti ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője kizárólag a bűncselekmény minősítésének a megváltoztatásáért, testi sértés bűntettének megállapítása érdekében terjesztett elő jogorvoslati kérelmet.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.72/2026/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva a védelmi jogorvoslati kérelmeket nem tartotta alaposnak. Rámutatott arra, hogy a felülbírálat terjedelme teljeskörű, eljárása során az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta, ítéletszerkesztési hibák kivételével az általa megállapított tényállás megalapozott, ezzel összefüggésben pedig a vádhatóság részletes

indítványt tett az indokolásból az ítéleti tényállásba beemelendő, illetőleg az irányadó tényállásból mellőzendő elsőbírói megállapításokkal kapcsolatosan.

Az ilyen módon helyesbítendő tényállásból a törvényszék okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére, és az ügyészi állásfoglalás szerint a törvényszék nem tévedett az elkövetett bűncselekmény minősítését illetően sem.

[4] A vádlott terhére rótt bűncselekmény értékelésével, jogi elemzésével összefüggésben a terhelt aktuális súlyos fokú ittassága miatt a másodfokú ügyészség kifogásolta az elsőfokú bíróság részéről az alanyi oldal ismérveinek vizsgálatát, rámutatva arra, hogy ellentmondások tapasztalhatóak a jogi indokolást érintően a vádlott elkövetési szándékának minőségével összefüggésben.

Az ügyészi álláspont szerint a vádlott köztudomásúlag létfontosságú szervet a halálos eredmény elérésére ugyancsak köztudomás szerint alkalmas módon támadott, a legsúlyosabb következmény szinte kizárólag a védekező magatartás folytán maradt el, a terhelt javára önkéntes elállás nem állapítható meg.

[5] A büntetés kiszabása körében az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított a vádlott javára szóló enyhítő körülményeknek, a kísérlet enyhítő hatását lerontja, hogy jóllehet távoli, de befejezett kísérletről volt szó, összességében az elsőfokon kiszabott joghátrány nem tükrözi a cselekmény társadalomra veszélyességét, annak súlyosítása indokolt közügyektől eltiltás alkalmazása mellett.

A feltételes szabadságra bocsátás lehetősége pedig a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja alapján kizárt.

[6] A fentiekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség indítványa a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés jelentős mértékű súlyosítására, a felfüggesztésre vonatkozó rendelkezés mellőzésére, a közügyektől gyakorlás eltiltásának alkalmazására és a vádlott feltételes szabadság kedvezményéből történő kizárására irányult a szükséges jogi indokolásbeli pontosítások elvégzését követően.

[7] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője változatlanul fenntartotta az írásbeli indítványában foglaltakat, kiemelve, hogy a vádlott által tanúsított magatartásból, a közben hangoztatott kijelentéseiből, a tárgyi oldali ismérvekből egyenes szándékú emberölésre kell következtetni, a szándék meghatározása nem arról szól, hogy a bűncselekmény megvalósítását követően az elkövető miként viszonyul, hogyan gondol a cselekményére, eldöntendő kérdés az, hogy a külső ismérvek alapján aktuálisan a vádlott szándéka mire terjed ki a terhére rótt cselekmény megvalósításakor.

A büntetés kiszabása körében az ügyészség képviselője nem értett egyet az elsőbírói megfontolásokkal. Hangsúlyozta, hogy élet elleni bűncselekményről van szó, a vádlott olyan egyedi értéket támadott, amely pótolhatatlan, a sértett életét akarta elvenni ott és akkor egyenes szándékkal, a legsúlyosabb eredmény azért nem következett be, mert a sértett a zsebében megtalált paprikaspray-vel fizikailag alkalmatlanná tette a vádlottat tettének folytatására. Az ügyben éppen az a legnyomatékosabb enyhítő körülmény, hogy a sértett végül életben maradt, a többi felsorakoztatott enyhítő körülménynek megközelítően sincs ilyen enyhítő nyomatéka, adott esetben is az egyszeres enyhítő szakasz teljes kimerítésének

különös méltánylást érdemlő feltárt körülményeken kellene nyugodnia, jelen ügy azonban a végrehajtás felfüggesztésére lehetőséget adó ilyen körülményeket nem mutat.

Mindezek alapján az írásbeli átiratában rögzített összegző indítványát is mindenben fenntartotta.

[8] A vádlott meghatalmazott védője az elsőfokú eljárásban előterjesztett fellebbezését írásban nem indokolta, a fellebbviteli nyilvános ülésen előadott perbeszédében azonban kifejezetten visszavonta a minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezését.

A védő perbeszédében röviden áttekintette a pertörténetet, ennek körében kitérve az általa leghangsúlyosabbnak ítélt történésekre, a radiológusi vizsgálatokra és azzal összefüggő igazságügyi szakértői vélemény módosulására, a védenca aktuális alkoholos befolyásoltságának fokával kapcsolatos megállapítások alakulására. A fenti elemzése során a védenca védekezésére támaszkodva gyakorlatilag megkérdőjelezte a sértett szavahihetőségét, illetőleg az elsőfokon megállapított ítéleti tényállás hiteltérdemlőségét.

[9] Amennyiben pedig a törvényszék által megállapított tényállás kötelezően elfogadandó, védői szerepkörben arra hivatkozott, abból az okból nem kell súlyosítani védenca büntetését, mert a terhére rótt cselekmény messzire esik a befejezettségtől.

Végül felsorakoztatva a feltárt enyhítő körülményeket a védő azt emelte ki, hogy hosszú idő telt el a cselekmény elkövetése óta, azóta védenca semmilyen törvénysértést nem követett el, a vádlott a szűkebb lakókörnyezetének kiemelt fontosságú, megbecsült tagja, az eljárás során a település polgármestere és nagyszámú otlakó is mellette szóló nyilatkozatot tett, a fenti körülmények összességében szükségtelenné teszik a ténylegesen végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabását.

[10] Utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a terhelt csatlakozott a védője által elmondottakhoz, a minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezését ő maga is kifejezetten visszavonta.

Részletezve a személyi, jövedelmi, vagyoni, családi viszonyait annyit ismert el, hogy az adott napon hibázott, amikor ittasan felszállt a traktorra, egyebekben továbbra is cáfolta a terhére rótt cselekmény elkövetését.

Hivatkozott a korábbi elhibázott pertaktikára, amiért a korábbi védőjét tette felelőssé.

Kijelentette, amennyiben elszakítják a gyerekeitől, az olyan, mintha az életét vennék el.

[11] Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett ügyészi fellebbezés tartalmára, a fellebbviteli főügyészségi átiratban foglaltakra, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen a felek által előadottakra figyelemmel a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett elsőfokú határozatot a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében eljárva felülbírált.

Figyelemmel arra, hogy a vád által előterjesztett fellebbezés a Be. 583. § (3) bekezdés a) és b) pontja alapján kizárólag a kiszabott büntetés nemére, mértékére, illetve a tartalmára, valamint az ítéletnek az egyszerűsített felvizsgálati eljárás tárgyát képező rendelkezése ellen irányult, illetőleg az elsőfokú eljárás során előterjesztett védelmi fellebbezések a minősítés támadását érintően a fellebbviteli szakban visszavonásra kerültek, a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (3), (5) és (7) bekezdéseiben foglaltak szerint korlátozott terjedelmű volt, az ítéltábla az ítéletnek a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül, ezen

túlmenően a támadott határozat fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírált az elsőfokú bírósági eljárást, a Be. 607. § (1), továbbá 608. § (1) és 609. § (1) bekezdéseiben foglaltakkal összefüggésben az eljárási szabályok megtartását, a bűncselekmények minősítésére vonatkozó, illetőleg a szankció alkalmazásával kapcsolatos rendelkezéseket.

A másodfokú felülvizsgálat során megállapítható volt, hogy a törvényszék a fellebbviteli eljárásban megalapozottságában nem vizsgálható ítéleti tényállást a váddal egyezően állapította meg, az elsőfokú bíróság által vétett ítéletszerkesztési hibák kiküszöbölésével megállapítandó azonban, hogy az elsőfokú ítélet [34] és [37] bekezdésében rögzített ténymegállapításokat érintően a ténybeli indokolásban rögzített ténymegállapítások az ítéleti tényállás immanens részeit képezik, mindemellett pedig tényállás [4] bekezdéséből a tisztázatlan körülményre történő bírói utalást mellőzni volt szükséges.

[12] A másodfokú felülbírálat során összességében megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, ennek során a fentebb meghivatkozott hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási hibát, illetőleg mulasztást nem vétett, okszerűen foglalt állást a terhelt büntetőjogi felelőssége tárgyában, az anyagi jognak megfelelően minősítette a vádlott terhére rótt cselekményt, összességében megfelelően tett eleget az indokolási kötelezettségének is, az azonban a jogi indokolás körében kiegészítésre és pontosításokra szorul.

[13] Az élet elleni bűncselekmények jelentős részét alkoholos befolyásoltság által felfokozott indulat hatása alatt követik el. Az a körülmény, hogy az elkövető a jelentős mérvű ittasága okozta alkoholos tudatzavar folytán kellő helyzetfelismerési képességgel nem rendelkezik, nem zárja ki akár az egyenes, akár az eshetőleges ölési szándék fennálltát abban az esetben, amennyiben az ittas állapot az elkövető önhibájából eredő volt.

Az irányadó jogi rendelkezések azt a kötelezettséget róják a jogalkalmazóra, hogy az önhibából eredő ilyen állapotban bűncselekményt elkövető személyt úgy tekintse, mint aki a bűncselekményt teljesen józanul követte volna el.

Amennyiben az önhibából eredő alkoholos befolyásoltság az elkövetőt a felismerési képességben vagy az ennek megfelelő magatartásban gátolta, ez a körülmény a cselekmény szándékos vagy gondatlan bűncselekménykénti értékelését, illetőleg a szándékosságnak egyenes vagy eshetőleges formája megítélését nem érinti. Ilyen esetekben az alkoholos tudatzavar folytán kizárólag a cselekmény tárgyi oldalának a vizsgálata ad eligazodást, az elkövető eredményesen nyilvánvalóan nem hivatkozhat arra, hogy az ölésre alkalmas elkövetési mód mellett az ittas állapota miatt a tudata egyáltalán nem vagy nem helyesen fogta át a halálos eredmény bekövetkezésének lehetőségét.

Emberölés esetében az egyenes szándék megállapítását nem zárja ki az a körülmény, hogy a vádlott a súlyos fokú ittasága által kiváltott pillanatnyi indulatból fakadóan valósította meg a bűncselekményt, illetőleg az sem, hogy az indulat megszűnése után az elkövető már megbánja az ölési cselekmény elkövetését.

[14] A fentiekre figyelemmel a másodügyészi jogi álláspont helytállóan mutatott rá arra, hogy jelen ügyben a vádlott aktuális súlyos fokú ittasága folytán az alanyi oldali ismérvek nem vizsgálhatóak, a bűncselekmény minősítését kizárólag a tárgyi oldal ismérvei alapján kell elvégezni. Ebből következően – jóllehet nem okszerűtlen az elsőfokú ítélet [59] bekezdésében rögzített elsőbírói felvetés – a vádlott által az ismert előzmények miatt a sértett irányában táplált erőteljes harag fennálltát érintően az ehelyütt az elsőfokú bíróság által

értékelt alanyi oldali ismervténylegesen nem vehető figyelembe, az ezzel kapcsolatos indokolási részt mellőzni kellett.

[15] Az ítélezési gyakorlat alapján a vizsgálendő szándék körében különös gonddal kell elemezni a tárgyi tényezőket érintően a cselekmény elkövetésére használt eszköznek az ölésre való alkalmasságát, az elkövetés körülményeit, a véghezvitel módját, ennek körében az erő kifejtés mérvét, intenzitását, folyamatosságát és irányítottságát, ezen túlmenően a sérülés helyét és jellegét, az emberi test olyan tájékára irányított volt-e a behatás, amely közismerten életfontosságú szerveket tartalmaz, mindemellett pedig az elkövetés előtt, alatt, illetőleg azután az elkövető által tett kijelentéseket és az ezzel összefüggésben tanúsított egyéb magatartást. Utóbbiakat az elsőfokú bíróság helytálló módon vette figyelembe, tévesen minősítette azonban a vádlott elkövetés során és azt követően tett kijelentéseit alanyi tényezőnek.

[16] A fenti tárgyi oldali ismérvek alapján a másodfokú bíróság mindenben osztotta a törvényszék ítéletének [60] bekezdésében kifejtett jogi álláspontját a terhelt aktuális egyenes ölési szándékának megállapíthatóságát illetően. Az ehelyütt kifejtett elsőbírói érvelés mindenben helytálló, a vádlott magatartásával köztudomásúan létfontosságú szerveket, érkepleteket tartalmazó testtájékot a halálos eredmény elérésére ugyancsak köztudomásúan alkalmas módon támadott kitartóan az élet kioltására alkalmas erővel, intenzitással, irányítottsággal, miközben folyamatosan és egyértelműen az élet kioltási szándékát igazoló kijelentéseket tett.

A szándékosság érzelmi oldalán jelentkező körülmények részletes elemzése elsődlegesen a tárgyi körülmények, az elkövetést kísérő egyéb mozzanatok és az elkövető által a véghezvitel során tett kijelentések véghezviteli cselekménnyel megegyező jellegének a vizsgálata alapján történik. Jelen ügyben az elkövető a helyszínen kialakuló indulat hatása alatt létrejött rögtönös szándékkal cselekedett, ez egyáltalán nem zárja ki a véghezviteli magatartás kifejtésekor fennálló egyenes ölési szándékának meglétét, jelen esetben az állapítható meg, hogy a vádlott alanyi oldalának teljességét feltételezve az aktuális tudata átfogta az általa előrelátott halálos eredmény beállásának elkerülhetetlenségét az esetben, amennyiben a sértett nem kap külsődleges segítséget, illetőleg amennyiben nem képes valamilyen módon önerőből szabadulni a halálos veszélyből.

A fentiek szerint az elkövetés konkrét feltárható körülményeiből az az okszerű következtetés adódik, hogy a vádlott aktuálisan a magatartásának általa előrelátott következményeit kifejezetten kívánta, és éppen a halálos következmény elérése érdekében, célzatosan cselekedett, a terhére tehát egyenes életkioltási szándék állapítandó meg. Az elsőfokú ítéletnek az ezzel ellentétes, önellentmondást is magában foglaló megállapításait (elsőfokú ítélet [57] és [62] bekezdésben foglalt ezirányú megállapítások a dolus eventualisra nézve) mellőzni volt szükséges.

[17] A büntetés kiszabása körében irányadó releváns körülmények felülvizsgálata során a másodfokon eljáró bíróság is vizsgálta és értékelte a törvényszék által feltárt bűnösségi és büntetéskiszabási tényezőket, ennek keretében a bűncselekmény kísérleti szakban rekedéséhez fűződő enyhítő körülmény nyomatékát csökkentő tényezőként vette figyelembe, hogy az aktuális elkövetés során a vádlott a maga részéről mindent megtett a céljai elérése érdekében, és kizárólag a sértett aktív, hatékony és eredményes védekezésének és lélekjelenlétének köszönhető a halálos eredmény elmaradása, amelynek igen távoli veszélyére vont elsőbírói következtetés sem megalapozott, a terhelt által megvalósított kitartó fojtogatási szándék és az általa okozott sérülésekkel együtt járó gyogytartam mellett relatív

annak megítélése, hogy a halálhoz vezető okfolyamat során a sértetti állapot mennyire közelítette meg a már életveszélyesnek minősülő következményeket. Összességében a vádlott által megvalósított emberölési kísérlet **rendkívül távoli volta** nem nyert igazolást, ez külön további enyhítő körülményként nem értékelhető a vádlott javára.

Mindemellett az ítéltábla a terhelt önhibájából eredő súlyos fokú ittas állapotban történt elkövetésnek az elsőfokú bíróság által figyelembe vettél jelentősen nagyobb súlyosító nyomatókat tulajdonított.

[18] Az utóbbiakkal együtt figyelembe vett enyhító és súlyosító körülmények együttes értékelése alapján a másodfokú bíróság arra az álláspontra jutott, miszerint különösen a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény konkrét elkövetési körülményeire figyelemmel a terhelt vonatkozásában a speciális és az általános büntetési célok eléréséhez feltétlenül szükségesnek mutatkozott (a különös részi büntetési tételkeretben kiszabandó) végrehajtandó szabadságvesztés büntetés alkalmazása, a terhelt javára figyelembe vett enyhító tényezők együttes nyomatóka legfeljebb annak lehetőségét teremtette meg, hogy a különös részi büntetési tételkeret alsó határával megegyező tartamú szabadságvesztés büntetés kerüljön a terhelttel szemben kiszabásra.

Utóbbiak szerint a másodfokú bíróság álláspontja szerint okszerűtlenül került sor az elsőfokú büntetés kiszabása során az enyhító szakasz alkalmazására és a feltételes szabadságra bocsáthatóság kedvezményének érvényesítésére.

A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztéséről a bíróság a Btk. 85. §-ának rendelkezései alapján a súlyosító és enyhító körülményeket, valamint a Btk. 80. § (1) bekezdésében meghatározott és ehelyütt is érvényesítendő büntetésekszabási elveket figyelembe véve határoz.

Az említett körülmények és a büntetési célok érvényesülése között szoros kölcsönhatás mutatható ki, ugyan a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján nyilvánvalóan előtérbe kerül az egyéni megelőzés, így konkrétan az elkövető személyi körülményei, azonban a joghátrányt alkalmazó bíróságnak mindenkor szem előtt kell tartania, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése nem kerülhet ellentétbe az általános megelőzés követelményrendszerével sem.

Amennyiben az elkövető személyi körülményei kedvezőek, az eljáró bíróság általában csak jelentős társadalomra veszélyességű bűncselekmények miatt szab ki szabadságvesztést, a társadalom értéktételével összhangban azonban többnyire nem indokolt a büntetés végrehajtásának felfüggesztése, ha az elkövető jellegénél fogva súlyosabban megítélendő (azaz többek között erőszakos, kifejezetten élet elleni), nagy tárgyi súlyú bűncselekményt követett el.

Jelen ügyben a kiemelkedő tárgyi súly mellett az is megállapítható, miszerint a vádlotti bűnösség foka is jelentősebb, a vádlottat egyenes életkioltási szándék vezette.

A másodfokú bíróságnak mindemellett arra is figyelemmel kellett lennie, miszerint a vádlott mindvégig tagadta a terhére rótt cselekmény elkövetését, annak beismerésének, illetőleg ezzel kapcsolatosan megbánás tanúsításának a büntetőeljárás során nyoma sem volt, utóbbi körülmény jelentős enyhító tényezőként való értékelésétől tehát az eljáró bíróság elzárva maradt.

[19] Figyelemmel arra, hogy a másodfokon eljáró bíróság a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést kellően megalapozottnak találta, az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alkalmazásával megváltoztatta, a vádlottal szemben

kiszabott szabadságvesztés tartamát a büntetési tétel alsó határának megfelelő időtartamra súlyosította, a szándékos bűncselekmény elkövetése miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt, és a közügyekben való részvételre méltatlan vádlottat a Btk. 61. § (1) és 62. § (1) bekezdései alkalmazásával azoknak gyakorlásától a rendelkező részben foglalt időtartamra eltiltotta, egyúttal a vádlottat a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja alapján a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből kizárta, egyebekben az elsőfokú bíróság törvényes és megalapozott ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával helybenhagyta.

Győr, 2026. június 18.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs s.k.
előadó bíró

Dr. Papp Krisztina s.k.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Szombathelyi Törvényszék 2026. február 9. napján kihirdetett, 47.B.9/2025/27. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2026. június 18.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke